

Når Jesus ber



10 bibeltimer fra Joh 17

Når Jesus ber

10 bibeltimer fra Joh 17

© Roald Kvam 2025

Innhold.

1. Og han løftet sine øyne mot himmelen
2. Far! Herliggjør din Sønn
3. Når Jesus ber – for seg selv
4. Når Jesus ber – for disiplene
5. Når Jesus ber – for disiplene – om lydhørhet
6. Når Jesus ber – for disiplene – om innflytelse.
7. Når Jesus ber – for disiplene – om bevarelse
8. Når Jesus ber – for disiplene – om karakter
9. Når Jesus ber – for disiplene – om fruktbarhet
10. Når Jesus skriver sitt testament

Og han løftet sine øyne mot himmelen...

Joh 17:1

Herrens bønn

Ofte tenker vi at det er Fadervår, som står midt i Bergpreika (Matt 6). Det er en mønsterbønn og et mønster for bønn på mange måter. Det er Herrens bønn. Og det er vår bønn, som Jesu disipler. Det er den bønnen Jesus lærer sine disipler å be da de ba ham: “Herre, lær oss å be!” (Luk 11:1).

Men Herrens bønn er ikke bare den bønnen han lærte sine disipler å be, men det er også den bønnen han selv ba til sin Far i himmelen. Vi hører den i Joh 17.

Den blir gjerne kalt “Jesu yppersteprestelige bønn”. Det er den lengste bønnen vi har nedskrevet fra Jesu offentlige tjeneste. Han ba den i en avgjørende fase av sitt frelsesverk.

De første disiplene som fikk anledning til å høre og se Jesus be til sin Far i himmelen, fikk på en måte et vindu inn til Jesu hjerte. Vi kan, med en åpen Bibel, stille oss sammen med dem i Getsemane for å se og høre Jesus be. Vi vil med det utsette oss for Den Hellige Ånds åpenbaring, opplysning og veiledning. Det vil berøre våre hjerter og utgjøre en forskjell i våre liv.

I ”Herrens bønn”, i Joh 17, vender Jesus seg til sin Far like før han blir arrestert og stilt overfor harde forhør, falske anklager og brutalitet av djevlesk karakter. Det er kort tid før han legger ned sitt liv for at vi skal få leve. Akkurat da, foran de siste avgjørende angrepene fra fienden og møte med Guds forbannelse idet han vil ta ut syndens lønn i vårt sted – akkurat da, løftet han sine øyne til Faderen og ba.

Viss vi våger å bli i Joh 17 lenge nok til å høre og se Jesus be. Så vil vi gå forandret ut av Joh 17. Og selv utgjøre en forskjell der vi er.

Apostelen Johannes var der, så ham, hørte ham og skriver om ham: ”Dette talte Jesus, og han løftet sine øyne mot himmelen og sa: Far, timen er kommet.” (Joh 17:1a).



”Timen er kommet”

Det er som om Jesus vet når det er tid for å be. Magen vår sier ifra når det er tid for å spise. Øynene våre sier ifra når det er tid for å sove. Følelsene våre sier ifra når det er tid for å gråte – eller le. Med et nyfødt barn i våre hender, forstår vi at det er tid for omsorg. Mennesker forteller oss ganske så klart, når det er tid for å komme, bli litt eller gå. Men hvordan vet vi når det er tid for å be? Ringer en alarm ved senga di? Klinger klokke i hodet ditt? Begynner øynene dine å blinke? Hører du bilhorn tute hissig i øra? Hvordan kan vi vite at timen er kommet, at det er tid for bønn?

Jeg tenker timen er kommet idet jeg er oppmerksom på at jeg har noe i mitt hjerte som jeg ønsker å renne ut for Hans ansikt

”Bare i håp til Gud vær stille, min sjel, for fra ham kommer mitt håp. Han alene er min klippe og min frelse, min borg. Jeg skal ikke rokke. Hos Gud er min frelse og min ære, min sterke klippe, min tilflukt er i Gud. Sett deres lit til ham til enhver tid, dere folk! Utøs deres hjerte for hans åsyn! Gud er vår tilflukt.” (Sal 62:6-9).

Jesus var kommet til **et avgjørende veikryss** i sitt liv. Begge veier gikk til krona. Den ene gikk via korset. Bare via korset, vinner han brødre og søstre for Guds familie. Jesus tar et steg. Verken framover eller bakover, men oppover – og stiller seg innfor Faderens ansikt, i bønn.

Det er ikke uvanlig. **Jesus ba** ofte – og alltid ved veikryss, avgjørende valg eller oppdrag. Han ba om morgenen. Han ba om kvelden. Han ba blant folk og når han var alene. Han ba bøyd på sine knær. Han ba mens han sto oppreist, med øynene løftet mot himmelen. Han ba når han ble fristet. Når han var lei seg. Når ting gikk godt og når ting ikke gikk bra. Han ba når han var i smerte – og når han var alene, forådt, forlatt, forbannet. Han ba lange bønner. Og korte. Noen ganger ba han gjennom hele natten. Han ba før han åt. Han ba når han fastet. Han ba på fjellet. Og i dalen.

Ser du det store bildet: Jesus ba.

Jesus hadde nettopp hatt en travel uke i Jerusalem, når vi møter ham i Joh 17. Det er torsdag kveld. Han har undervist hver dag på tempelplassen. Han har arrangert det siste kveldsmåltidet med disiplene sine. Han har vasket de 24 skitne føttene deres. Han tillot Judas å gå for å forråde ham.



Han delte sitt hjerte med sine venner. Han satte mot i dem. Han underviste dem. Han fortalte at han ville svare deres bønner. Og han gav de 11 som var tilbake, alt de trengte å vite før han ba Faderen om å få legge ned sitt liv for dem. Johannes sier det slik: ”Dette talte Jesus, og han løftet sine øyne mot himmelen og sa: Far, timen er kommet. Herliggjør din Sønn for at din Sønn kan herliggjøre deg.”

Jeg tror at ”timen er kommet” for oss som menighet, til å løfte våre øyne mot himmelen og si: ”Far!”

Vi som lever i dag, lever nærmer enden for nådens tid enn noen andre i hele verdens historie. Og vi må ta inn over oss den sannhet at der er fortsatt mennesker som trenger Jesus. Vi kan som menighet berøre dem med evangeliet, om vi bare strekker oss utover vår egen trygghetssone. Det betyr at vi har et gudgitt ansvar for å gjøre det.

“Timen er kommet” for å tenke større og leve nærmere. Så la oss løfte våre øyne til himmelen, til Faderen som vil lære oss og vise oss den vei vi skal gå. Han vil la sitt øye hvile på oss, og gi oss råd (Sal 32:8).

Jeg tror at ”timen er kommet” på en konkret måte for noen av dere, at dere står i veikrysset akkurat nå

Kan hende du står overfor en vanskelig avgjørelse. Kan hende du strever med en sak i din nærmeste familie. Kan hende du strever med et åndelig spørsmål. En fristelse. Eller et fall? Du vil reise deg, men du er usikker på om Jesus vil ha deg i sitt følge – ja om noen vil være nærme deg i det hele tatt om de får se hvor klønete du falt og hvor tilsølt du ble av det. Kan hende du strever med å finne Guds plan for ditt liv.

Timen er kommet til å løfte øynene til himmelen, og si: ”Far!”

La oss samle oss omkring korset.

La oss sammen løfte våre øyne opp til Jesus.

La oss sammen love å holde øynene på Ham gjennom Herrens bønn i Joh 17.

La oss si oss villig til å utsette oss for Den Hellige Ånds åpenbaring, opplysning og veiledning.



La oss sammen tillate Jesus å rense oss, vise sin herlighet for oss og hjelpe oss i våre bønnetider.

La oss gi Jesus anledning til å forandre oss gjennom dette studiet av Joh 17.

La oss innrømme Jesus retten til å lede oss, som enkeltmennesker og som menighet.

Det vil forandre våre liv. Det gir Gud anledning til å sette oss i stand til det Han har tenkt oss til. Og vi vil erfare en dypere lengsel etter å gjøre som Jesus, løfte våre øyne til himmelen og si: "Far!"

”Far! Herliggjør din Sønn...”

Prekentekest: Joh 17:1.

Jesus har nettopp hatt en travel uke som leder ham nærmere og nærmere korset. Og nettopp i denne avgjørende uka av Jesu frelsesgjerning, får vi anledningen, sammen med disiplene, å se og høre mens Jesus ber til sin Far i himmelen. Mens vi ser, og lytter, og studerer Herrens bønn, vil vi erfare at Herrens bønn berører oss og gjør noe med oss. På dypet av våre liv.

Jesus løftet sine øyne mot himmelen og sa: ”Far!”

Jesus ber til sin ”Far” igjennom hele Joh 17:

- ”Far, timen er kommet. Herliggjør din Sønn for at din Sønn kan herliggjøre deg” (Joh 17:1).
- ”Og nå, herliggjør du meg, Far, hos deg selv med den herlighet jeg hadde hos deg før verden ble til!” (Joh 17:5).
- ”Og jeg er ikke lenger i verden, men disse er i verden, og jeg kommer til deg. Hellige Far! Bevar dem i ditt navn, som du har gitt meg, for at de kan være ett, likesom vi er ett.” (Joh 17:11).
- ”Jeg ber ikke bare for disse, men også for dem som ved deres ord kommer til tro på meg, at de alle må være ett, likesom du, Far, i meg, og jeg i deg – at også de må være ett i oss, for at verden skal tro at du har utsendt meg.” (Joh 17:20-21).
- ”Far, jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er, for at de skal se min herlighet, som du har gitt meg, fordi du elsket meg før verdens grunnvoll ble lagt.” (Joh 17:24).
- ”Rettferdige Far! Verden har ikke kjent deg, men jeg har kjent deg. Og disse har erkjent at du har utsendt meg.” (Joh 17:25).

I Joh 17:11, sier Jesus endatil ”Hellige Far”. Hvordan kan han be så tillitsfullt til den tre ganger hellige Gud? Som om der er adgang, tilgjengelighet for ham i det aller helligste sted, innfor Guds trone, inn i den høyestes nærhet.

Jesus har brukt tid med sin Far. De snakket ofte sammen

Han er trygg. Kjenner Ham og er kjent av Ham. Han hadde for vane å vende seg til Gud og regner Ham som sin Hjelper. Han gikk ikke bare til sin Far når han var i vanskeligheter, eller i avgjørende veikryss. Han gikk



regelmessig til sin Far, gjerne bare for å være der i Hans nærhet. Det var like naturlig for Ham som pusting er det for oss. Du gjør det, tenker ikke noe videre over det. Det er riktig for deg, naturlig og livsviktig.

Når vi møter venner vi ikke ser så ofte, kanskje bare 1-2 ganger i året, så har vi en anledning til å ta igjen ting vi ikke har fått oppleve sammen på lang tid. Men i løpet av de første timene, går vi gjerne ikke så dypt i samtalen. Etter en stund, kanskje noen dager, er vi mye mer åpne og samtalen gir mer konkret livshjelp og kvalitet. Dersom vi møttes regelmessig ville vi ikke trenge å bruke tid på ”oppvarming” – eller på å gjenvinne trygghet nok til å gå dypere.

Jesus ba seg gjennom dagene. Han snakket med sin Far over alt og i alle typer situasjoner. Og den samme relasjonen lengter Gud, vår hellige far i himmelen etter å få etablere med deg og meg også. Den kommer ikke med gode gjerninger eller åndelige øvelser. Den gode, åpne relasjonen bygges og trygges ved at du vender det til Ham og snakker med Ham – over alt og i alle typer situasjoner, i dag og alle slags dager.

Den tillitsfulle bønne som preges av troen på at der er adgang og tilgjengelighet i det aller helligste, sier noe om kvaliteten i relasjonen. Jesus delte sitt hjerte for den tre ganger hellige Gud

For Jesus, er ikke Faderen bare en automat som gir deg ønsket vare bare du gir Ham korrekt betaling. Jesus er Guds Sønn og det er tydelig at forholdet er grunnleggende godt, og dypt. Det handler ikke om hva den andre kan gi, men mer om hvem Han er og å være der, sammen med Ham.

Noen mennesker har verken et godt teller dypt forhold til sin far. Andre har det. Slik er det også i forholdet til vår Far i himmelen.

- Har du tillit til Ham? Erfarer du adgang, tilgjengelighet i det aller helligste?
- Kjenner du på avstand?
- Eller intimitet, en god og dyp relasjon til Ham?
- Opplever du deg elsket, tatt imot? Kan du minnes at han noen gang har sagt, til deg, at han er glad i deg. Ikke det du gjør. Ikke når du er snill. Men bare at han er glad i deg?
- Eller fordømt, nærmest avvist? At Han er langt oppe, du når aldri opp. Og langt borte fra deg, han er bare aldri der du er? Bare for å være der, sammen med deg...



I forholdet til våre jordiske fedre, kan vi oppleve at vi nærmest betaler for kjærlig respons. De blir som kalde automater. Forholdet bygges på bestemte priser og koder og visse knapper vi må trykke på om vi vil ha noe av den andre. Og vi kan anklage våre fedre for hardhet, ufølsomhet og at de er fjerne, utilgjengelig og lukket nettopp for oss som de burde ta imot, løfte og bære. Men i forholdet til vår Far i himmelen, ligger ansvaret for den svake siden av relasjonen ensidig på oss. For Gud vil ha fellesskap med sine barn, slik som Han har med sin Sønn, Jesus.

Men det er ikke alle Guds barn som gir respons på Hans kjærlighet og åpne invitasjon til å gå gjennom livet sammen. De prioriterer andre relasjoner, eller interesser. Og forholdet til vår Far i himmelen prioriteres ned og svekkes med det. Det trenger ikke å være slik! Vi kan gjøre som Jesus og snakke med vår Far i himmelen regelmessig og trygt renne ut vårt hjerte for hans ansikt. For vi vet med Jesus at Han elsker oss så uendelig høyt.

”Far, timen er kommet. Herliggjør din Sønn for at din Sønn kan herliggjøre deg” (Joh 17:1)

Jesus sier gjerne mye med bare en enkel setning. Som denne.

Jesus vet hva han må gjøre, han vet hva som venter, han vet det blir vanskelig og vondt, men Han vil likevel vise verden hvem Faderen er i og gjennom alt som kommer mot Ham

Derfor ber han Faderen om styrke og mot, utholdenhet og trofasthet: ”Far, timen er kommet. Herliggjør din Sønn!”

Jesus antyder at Han nå vil vise oss Faderens herlighet på et dypere plan enn tidligere

Bli med meg tilbake til 2M 40:34-35, hvor vi leser: ”Da dekket skyen sammenkomstens telt, og Herrens herlighet fylte tabernaklet. Moses kunne ikke gå inn i sammenkomstens telt fordi skyen hvilte over det, og Herrens herlighet fylte tabernaklet.” Herrens herlighet var synlig til stede i Tabernaklet. Israel så det. Og kunne forholde seg til Herren. Han bodde midt iblant dem.

I Joh 1:14 leser vi: ”Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Og vi så hans herlighet, en herlighet som den en enbåren Sønn har fra sin Far, full



av nåde og sannhet.” Egentlig står det at Jesus slo opp sitt telt, ”tabernaklet” seg iblant oss.

Herrens herlighet viste seg mektig midt iblant Israels folk. Disiplene som fulgte Jesus fra Hans dåp til Hans bønnekamp i Getsemane fikk se mer av Herrens herlighet meget mektig i Jesu liv og lære, tegn og under.

Og i Joh 7:37-39 sier Jesus selv: ”Om noen tørster, han komme til meg og drikke! Den som tror på meg, som Skriften har sagt, fra hans indre skal det flyte strømmer av levende vann. Dette sa han om den Ånd de skulle få, de som trodde på ham. For Ånden var ennå ikke gitt, fordi Jesus ennå ikke var herliggjort.”

Disiplene har sett mye allerede. Men det er altså mer å se! Og vi står ved inngangen til det, i Joh 17: ”Far, timen er kommet”. Det er tid for Sønnen å legge ned sitt liv, og gjennom det herliggjøre Faderen på en avgjort og endelig måte. Slik at Guds Ånd endelig kunne ta bolig i hans venner, hver og en av dem som tror på Ham.

Jesus ber ikke om at Faderen skal herliggjøre ham, for å sikre ham suksess

Han er ikke på jakt etter ære til seg selv. Han ber Faderen herliggjøre ham slik at han kan herliggjøre Faderen. Det sier noe om hvilken holdning som kler våre bønner: “Fader, fyll meg med din Ånd, ikke slik at jeg får vise meg fram, men slik at jeg kan vise mine venner – og beste fiender – hvem du er.”

Timen er kommet for bønn/ for oss som tror til å slutte og søke Herren bare for vår egen del/ til å be med en holdning som behager Faderen/ til å be om herlighet til å herliggjøre Faderen. Det er Jesu dypeste lengsel, å ære Ham.

Når Jesus ber – for seg selv

Prekmentekst: Joh 17:1-5.

Vi skal lytte til Herrens bønn, også denne søndagen. Ikke den vi finner midt i Bergpreika (Matt 6), der Jesus lærer sine disipler å be. Men Herrens bønn i Joh 17, Jesu yppersteprestelige bønn, som Jesus ba til sin Far mens disiplene hørte og fikk se Ham be.

Vi vil lære mye om Jesus ved å stå en stund i Joh 17. Vi vil lære mye om bønn. Faderen vil forandre oss, og legge en dypere lengsel i oss etter å bruke mer tid i bønn med Ham.

Vi kan dele Joh 17 i tre deler:

Vers 1-5: Jesus ber for seg selv.

Vers 6-19: Jesus ber for sine disipler.

Vers 20-26: Jesus ber for alle som kommer til tro på Ham.

Bli med meg til Joh 17:1-5, hvor vi leser: ”Dette talte Jesus, og han løftet sine øyne mot himmelen og sa: Far, timen er kommet. Herliggjør din Sønn for at din Sønn kan herliggjøre deg, likesom du har gitt ham makt over alt kjød, for at han skal gi evig liv til alle dem som du har gitt ham. Og dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus. Jeg har herliggjort deg på jorden idet jeg har fullført den gjerning som du har gitt meg å gjøre. Og nå, herliggjør du meg, Far, hos deg selv med den herlighet jeg hadde hos deg før verden ble til!”

Det er tre lekser å lære fra disse versene i Bibelen.

Det er siste kvelden av Jesu liv, og han søker tilflukt og styrke hos sin Far

På den samme tiden, dagen etter, ville Jesus stå i harde forhør under falske anklager om opprør mot Keiseren og blasfemi overfor Gud. Han ville bli slått, spyttet på, mishandlet og pisket, naglet til korset og drept.

Det utrolige er at alt sammen er en del av Guds nøye planlagte plan for å frelse og forløse mennesker som deg og meg.



Når vi kommer til enden av vår livsvei – eller i terreng der hvor ingen veier er, håper jeg at vi også finner tilflukt og styrke hos vår Far i himmelen slik Jesus gjorde det.

Jesus gir ikke uttrykk for tvil på at Faderen har framtid og håp for Ham, selv om han vet at dødstimen er nærme. Han gir ikke uttrykk for selvmedlidenhet, selv om han kommer til å dø uten å ha gjort noe galt. Han holder fokus på Faderen, og lar Faderen arbeide med ham, selv om Faderen fører ham til møtes med fienden og døden. Han anser Guds som sin hjelper, uansett.

Illustrasjon: En bonde tok en gang sin lille sønn med seg for å besøke en annen by. På veien måtte de krysse en kraftfull elv over en gammel, skrøpelig bro. Bare tanken på å krysse broen skremte den lille. Det som skremte ham enda mer, var tanken på veien hjem, da de måtte krysse broen i mørke. På vei hjem, ble sønnen grepet av angst og spurte sin far: Hvordan skal vi klare å krysse broen i mørket? Faren var oppmerksom og forsto hvordan sønnen hadde det, så han løftet ham opp og bar ham i sine armer. Lenge før de nådde fram til broen var gutten sovnet i sin fars armer. Han våknet først morgenen etter av solstrålene over ansiktet hans gjennom soveromsvinduet hjemme.

Det er en nydelig illustrasjon på hvordan den som tror kan møte døden, vår siste fiende. Når vi sovner i døden, ligger vi allerede i vår Fars armer og vi våkner trygt i vår Fars hus. Det som skremte oss er bak oss, og forbi.

Jesu dypeste lengsel er å ære Faderen

Det var viktig for Ham å herliggjøre Faderen. I Joh 17:4 får vi se HVORDAN Jesus viser verden hvem Faderen er: ”Jeg har herliggjort deg på jorden idet jeg har fullført den gjerning som du har gitt meg å gjøre.”

Jesus sier på en måte at hans oppdrag har nådd sitt mål. Det er ferdigstilt, fullført. Og nå som frelsesverket kan avsluttes, ber Jesus om å få være i Faderens nærhet igjen, for alltid.

Det som er viktig for Jesus, er viktig for oss. Dette skal også få være vår lengsel, å ære Gud. Og hvordan gjør vi det? Likesom Jesus; ved å fullføre den gjerning som Gud har gitt oss å gjøre.

La oss slutte å skylde på tidsånden, når det egentlige problemet er vår egen ulydighet og åndelige latskap. La oss slutte å være så fryktelig engstelig for verden og menneskene i den. Verden er ingen trussel! Menneskene rundt oss er bare dyrebare for Gud, men fortapt uten Kristus. Verden gir oss riktignok jevnt motvind, men den er fakta det stedet der vi skal få herliggjøre Faderen i det vi reiser oss som Kristi legeme og strekker oss ut etter høsten som er moden.

Den beste måten vi kan gi ære til Gud, er å komme oss ut av den trygge sona der vi bare går åndelig late og sløve, men likevel rimelig trygge. Risikofri sone = Forutsigbart = Kjedelig, men trygt. Mange kristne menn er åndelig sett kastret av livet i den risikofrie sona som vi kaller menighet. Og det selv om vi synger: ”Fremad Kristi hærmenn, frem til hellig strid...”

Den beste måten vi kan gi ære til Gud, er å våkne og reise oss som Kristi legeme og fullføre det oppdrag vi fikk i en tid som denne. Dette er vår tid. Det er vårt ansvar. Det er vår sone. Den skal IKKE gjøres risikofri. Den skal tvert om fylles med beintøff åndelig krigføring. Der vi vil se mennesker bli frelst, løst fra djevelens bånd og satt i frihet til å bli alt Gud har skapt dem til.

Kan hende du, etter en tid i risikofri sone, begynner å tro at Gud ikke har noe oppdrag for deg, som er større enn deg, hvor du drives til å søke Faderen ansikt for tilflukt og styrke, råd og veiledning. Mitt budskap til deg er at du hører ikke etter, eller du gjør ikke etter det du har hørt: Gud har noe for hver og en av dem Han har skapt. Han har ikke satt deg her til pynt, for å fylle tilskuerbenkene.

Kan hende du skal

- inn i Søndagsskolen.
- skrive hilsener via kort og brev.
- invitere noen på middag, kaffi eller kveldsmat der du, som vertskap, starter med en enkel bønn før bordverset, avslutter besøket med å lese et løftesord fra Bibelen og velsigne gjestene.
- gi dine naboer, venner og beste fiender et ord om Jesus, over gjerdet eller mens du reparerer det for dem.
- invitere noen med deg til menighetens samlinger eller en livsnær gruppe.
- preike eller undervise Guds ord.



- lovsynge eller spille.
- reparere noe eller donere en gave slik at menigheten ikke må binde midler til nyinvesteringer, men kan flytte midler og energi ut mot randsona, til mennesker som er dyrebare for Gud, men fortaapt uten Jesus.

Kanskje skal du gjøre flere ting, eller færre – men uansett hva Gud har for deg: Gjør det helt! Apostelen Paulus skriver: ”Gi akt på den tjenesten du har fått i Herren, så du fullfører den!” (Kol 4:17).

Jesus viser oss den eneste veien til Gud

Søk inn til Faderen og gi Ham ære! Det er bare én vei til himmelen og det evige livet. Jesus sier det klart: ”Og dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus.” (Joh 17:3).

Mennesker som ikke tror på Gud vil ikke komme til himmelen. Mennesker som tror på Gud, men som sier nei til Jesus, vil ikke komme til himmelen. Det kan ikke misforstås: ”Og dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, OG ham du ustendte, Jesus Kristus.”

Å kjenne er noe mer enn kunnskap. Det handler om personlig erfaring. Det er et forhold som du utvikler, forsterker og gjør dypere. Jeg vet forskjellen på en saxofon og en klarinett. Det er kunnskap. Jeg kan spille på en saxofon. Det er kjennskap. Og dess mer jeg spiller, dess tryggere blir jeg på instrumentet og hva det kan prestere.

Med andre ord: Du blir ikke frelst av å vite om Gud. Du kan ikke bare tro at han finnes. Du trenger et personlig møte med den eneste sanne Gud og med Hans Sønn, Jesus Kristus. Og når du er frelst, så vil du ikke innta tilskuerbenken og nyte kampen. Du vil vokse. Du vil utvikle deg. Du vil lære. Du vil bli mer som Jesus. Og dette er det evige liv!

-- -- --

Jesus begynner sin bønn med å be for seg selv.

Han vet han skal møte fienden og døden, men vender seg til Gud for styrke og hjelp. Det kan også vi gjøre.



Han gav Gud ære idet han fullførte det oppdraget Gud gav ham. Det kan også vi gjøre.

Han var tydelig på at evig liv handler om å kjenne Gud og vokse nærmere Ham hver dag. Det vil også vi gjøre.

A small, stylized handwritten signature or mark in the bottom left corner of the page.

Når Jesus ber – for disiplene

Prekentekest: Joh 17:6.

Vi har stilt oss i Getsemane, sammen med disiplene. Og vi har, med Bibelen, fått en vidunderlig mulighet til å se, og lytte til, Jesus når han ber til sin Far i himmelen.

Vi har sett hvor enkelt og ekte han gjør det: ”Far!”. Hvordan han regner med adgang og tilgjengelighet.

Vi vet at det var vanlig for Jesus å be, og at han delte fra dypet av sitt hjerte like fra første setningen. Han snakket regelmessig med sin Far og hadde ikke behov for oppvarmingsøvelser...

Vi har hørt Jesus be for seg selv og sin situasjon – ikke for å sikre seg selv suksess, men for å få vise verden hvem Gud egentlig er og hvilke tanker Han har for oss.

Mens vi står i Getsemane, sammen med disiplene, og ser, og lytter til, Jesus når han ber til sin Far i himmelen, så legges en dypere lengsel i våres hjerter etter å få stå i samme enkle og ekte relasjon til Gud, vår Far.

I denne leksjonen av vårt studie av Herrens bønn, skal vi se at Jesus ber for disiplene. Vi skal bare stille oss innfor ett vers nå, nemlig Joh 17:6 hvor vi leser: ”Jeg har åpenbaret ditt navn for de mennesker du gav meg av verden. De var dine, og du gav dem til meg, og de har holdt ditt ord.”

”Jeg har åpenbaret ditt navn”

Jesus har åpenbarte Gud, Faderen, for sine disipler. Han viste dem hvordan Han er, forklarte dem Hans karakter, gjorde dem kjent med Hans navn (= hvem du er, hvordan du er, hva du gjør). Jesus åpenbarte Gud, Faderen, med sin undervisning, med sine tegn og under, og med sitt eget liv.

Guds navn, Javhe, er så hellig for jødene at de ville ikke ta det i sin munn. Men Jesus kom og åpenbarte Hans navn. Han gjorde Ham kjent for disiplene på en nær og konkret måte. Gud ble ikke mindre hellig med det. Disiplene beholdt sin ærefrykt innfor den tre ganger hellige og allmektige



Gud. Men Gud tok bolig iblant dem, og de så Hans herlighet, den var full av nåde og sannhet (Joh 1:14).

Jesus lærte dem at Gud er nær, tilgjengelig, og "Far". Gud er fortsatt Gud. Han fortjenere vår største respekt. Men Gud er også "Far", vi har fortsatt den største respekt for Ham, men vi kan gå helt nærme nå, uten frykt: "Abba, Far!" (Rom 8:14-17).

Jesus åpenbarte Gud for de første disiplene gjennom sin undervisning, tegn og under, og sitt eget liv, slik det er beskrevet i Bibelen. Bibelen er Guds ord og inneholder alt vi trenger for å komme til Gud og lære Ham å kjenne. Den inneholder alt vi trenger til frelse, og for å komme nær den tre ganger hellige Gud på en enkel og ekte måte.

Jesus åpenbarte Gud for andre. Vi kan også vise verden hvem Gud er gjennom våre ord, vårt eksempel, hvordan vi lever. Vi forstår jo at Jesus lever nærme Gud bare ved å se, og lytte til, når Jesus ber. Vi kan leve så enkelt og ekte med Gud, vår Far, at mennesker som ser og hører oss, forstår at vi lever med Ham, fra dag til dag.

"Jeg har åpenbaret ditt navn for de mennesker du gav meg"

Jesus lar oss se **Guds initiativ**. Vi kommer ikke til Gud av oss selv. Det begynner ikke i oss, med vårt initiativ eller en fast beslutning om å finne Gud. Nei, vi kommer til frelse på Guds initiativ. Det går på en måte nåde ut fra Guds trone før nåden får rom i mitt hjerte. Gud tar initiativ i retning av meg. Gud velger meg. Gud søker meg. Gud finner meg og jeg gir nåden rom i mitt hjerte fordi Guds ord har bygd tro i meg, tillit til Gud, at Han vet hvilke tanker Han har for meg, at det er fredstanker og ikke tanker til ulykke, at Han vil gi meg framtid og håp.

Gud er i funksjon rundt oss, lenge før vi lar ham fungere i oss. Han strekker seg ut etter oss, taler til vårt hjerte og planter tro, tillit. Jesus sier: "Ingen kan komme til meg uten at Faderen som har sendt meg, drar ham." (Joh 6:44a).

Jesus lar oss se **Guds plan** og ane Jesu storhet. Gud overlater ikke sine dyrebare til hvem som helst. Hans plan er å gi dem til sin egen Sønn. Og Jesus, Guds Sønn, vil ta hånd om dem og undervise dem. Han kommer til å gjøre dem til disipler, til menneskefiskere og menighetsplantere. Han vil



utruste dem med Den Hellige Ånd og kraft til å bygge Guds rike og utvide det, akkurat der de er.

”Jeg har åpenbaret ditt navn for de mennesker du gav meg av verden”

Vi kan ikke holde fast på verden med dens vei- og verdivalg, om vi ønsker å ta imot Jesus. Når vi kommer til Jesus, trenger vi ikke å kikke bak over skuldra og vurdere om vi virkelig valgte klokt ved å velge Jesus, Hans vei og verdier, foran verden.

Da blir vi som Lot's hustru. Hun så seg bak over skuldra på vei ut av Sodoma og Gomorra. Hun ble til en saltstøtte. Hun kom verken tilbake til Sodoma og Gomorra eller noe videre med Gud. Bibelen ber oss minnes Lot's hustru. Ikke se deg tilbake, jag etter Gud, hold fast i Jesus. Du kan ikke holde begge, både verden og verdens Frelser. Det blir som å ha en fot båten og en på brygga. Du må velge, eller ta fallet når avstanden blir for stor.

Vi går ikke ut av verden og inn i et slags venterom. Men vi er overgitt Gud, satt til side for Hans agenda. Vi skal fortsatt leve i verden, men ikke la oss forme av verdens verdier. Vi skal forkynne evangeliet for verden, be for de syke og hjelpe de hjelpeløse. Verden vil se at vi er ikke av verden, men av Gud. Kanskje Han kan forandre noen av disse dyrebare mens de ser, og lytter til, når vi ber til Gud, vår Far, og lever for Ham?

”Jeg har åpenbaret ditt navn for de mennesker du gav meg av verden. De var dine, og du gav dem til meg, og de har holdt ditt ord.”

Jesus har vist oss med sitt eget eksempel hvordan han gav Gud ære idet han holdt Guds ord og fullførte det oppdraget Gud gav ham (Joh 17:4).

Jesus gjorde det Gud ville. Og nå som Jesus har åpenbaret Gud for oss, at Han ER kjærlighet, vil vi gjøre Hans vilje. Vi lever kun for Ham! Vi vil fullføre det oppdraget Han har betrodd oss. Dette er vår tid. Det er vår sone. Det er vårt ansvar. Det er vår anledning til å utgjøre en evig forskjell for de mennesker vi omgås. Vi vet de er dyrebare for Gud, men fortapt uten Jesus. Vi vil ikke svikte. Vi vil holde Guds ord, ja, gi akt på den tjenesten vi har fått så vi fullfører den.



Har du sett en førerhund? En slik en som leder blinde mennesker gjennom vanskelige og farlige trafikkbilder? Vi lar oss imponere over hvor målrettet hunden arbeider. Den har et oppdrag, en gitt vei å lede den blinde, og den fullfører og leder den blinde trygt hjem. Vi er ikke hunder. Men vi har sannelig noe å lære av førerhunden: Vi har et oppdrag. Vi har en gitt vei å lede den blinde. Er vi målrettet? Eller lar vi oss distrahere av lyder og lukter og andre inntrykk langs veien vi skal gå?

Når vi lar oss imponere av lydighet, så handler det kanskje om at vi ikke ser det for ofte? Det er vel mer vanlig å se hunder som lever i sin egen verden, enn hunder som er lydige nok til å lede blinde gjennom trafikken og hjem. Det er trist, men trolig sant: Det er vel mer vanlig å se mennesker, som sier de tror, som lever i sin egen verden, enn disipler som er lydige nok til å lede åndelige blinde ut av verden og hjem til Farshuset.

-- -- --

Jesus ber for sine disipler. Jesus har åpenbart Gud for oss. Vi vil vise verden hvem Gud er. Jesus har gjort det klart at vi kommer ikke til Gud av oss selv. Gud kommer til oss (Guds initiativ). Jesus har fått ansvar for oss (Guds plan). Jesus kaller oss ut av verden, til å gripe tak i Ham og det Han har for våre liv. Jesus vil gjøre oss til menneskefiskere; lydige, hengitte og målrettede mennesker som søker de dyrebare for å føre dem hjem til Farshuset.

Når Jesus ber – for disiplene – om lydhørhet.

Prekmentekst: Joh 17:7-8.

Vi stiller oss igjen i Joh 17, der vi får se, og lytte til, når Jesus ber for disiplene.

Vi ser hvordan Jesus vender fokus bort fra seg selv og sitt oppdrag og begynner å be for disiplene.

Vi ser hvordan Jesus åpenbarer Gud for oss gjennom sin undervisning og i sitt eget liv.

Vi har sett hvordan disipler svarer på Guds initiativ og Guds plan med å overgi seg og holde fast ved Jesus.

Å være lydhør er en viktig nøkkel for et seirende disippelliv. Bli med meg til Joh 17:7-8 hvor vi leser: ”Nå vet de at alt det du har gitt meg, er fra deg. For de ord som du gav meg, har jeg gitt dem. Og de har tatt imot dem og kjent i sannhet at jeg er utgått fra deg. Og de har trodd at du har utsendt meg.”

“Nå vet de at alt du har gitt meg, er fra deg.”

Det lille ordet ”nå” er viktig. Det betyr at vi står ved et startpunkt: Nå og siden, herifra og framover. Det skjedde noe som gjorde at disiplene forsto at Jesus virkelig er Guds Sønn og at all hans undervisning, tegn og under og hele hans liv – det er av Guddommelig natur.

Hva førte disiplene til dette ”startpunktet”? Hva utgjorde forskjellen i deres liv fra de dager da de ikke var sikre, til ”nå vet de...” Svaret finner vi i Joh 17:6, i dette at disiplene har holdt Guds ord. Det fører dem fra tvil til tro.

I Joh 17:6 ser vi Guds initiativ; hvordan Gud strekker seg ut etter disiplene. Men det er ikke før disiplene gir sin reaksjon på Guds aksjon at de kommer i posisjon til å prøve ut Guds ord, ved å holde det – gjøre etter som de hører. Det betyr at de ved bruk får øve opp sine sanser til å skille mellom godt og vondt. De går fra kunnskap til kjennskap og får erfare at Jesus er Guds Sønn, på skikkelig!



Nå er vi ved et avgjørende punkt. Her skilles et "godt menneske" fra det Bibelen omtaler som "Guds menneske" (2Tim 3:16-17): Et godt menneske kan studere Bibelen, lese om Jesus, lytte til undervisning om Ham, synge sangene, gi tiende og si at det tror at Jesus er Guds Sønn. Guds menneske lever et liv i Guds Sønns lignelse, i lydhørhet og tillit til Faderens vei og verdier. Om du ikke gjør etter Guds ord, innvier Jesus som Herre i ditt hjerte og lar Ham gjøre forandringer i ditt liv, så kommer du ikke lenger enn til kunnskapen – der er et løp å løpe, et liv å leve i Jesu lignelse – og ikke til kjennskapen, selve startpunktet: "Nå vet de at alt du har gitt meg, er fra deg."

Men vil du gjøre etter hva du hører ifra Guds ord, innvie Jesus som Herre i ditt hjerte og la Ham innrette ditt liv etter sine verdier og stille det i den retning Han har tenkt deg til, så vil du vite like sikkert som de første disiplene: Dette er av Gud!

"For de ord som du gav meg, har jeg gitt dem."

Det lille ordet "for" er viktig. Det betyr "på grunn av", "derfor". Det forteller oss at når disiplene ble ført fra tvil til tro, så handler det om at de utsetter seg for Guds skapende ord. Det ligger et ansvar på oss mennesker som vi ikke kan skyve over på Gud: Gud tar et initiativ overfor oss og Guds plan er å gi oss til Jesus, forme oss i Hans form. Men vi bærer ansvaret for å stille oss i en slik posisjon at Guds ord treffer oss.

Disiplene valgte å lytte til Jesu undervisning, og å studere Hans liv. Og det preger dem "for de ord som du gav meg, har jeg gitt dem". De stiller seg under Guds skapende, livgivende, livsforvandlende ord!

"Og de har tatt imot dem og kjent i sannhet at jeg er utgått fra deg. Og de har trodd at du har utsendt meg."

Jesus forteller oss tre ting som skjer når disiplene er lydhøre for de orda Han gav dem.

Disiplene har "**tatt imot**" Guds ord. I motsetning til fariseerne som også hørte Jesu undervisning og fikk anledning til å studere Hans liv. Han var ikke langt borte fra dem, men midt imellom dem. Apostelen Johannes skriver: "Han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham. Men alle

dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn.” (Joh 1:11-12).

Dersom du vil gi en gave, av hjerte, til en du er oppriktig glad i. Men opplever at denne ikke vil ta imot! Da skjer det to ting: Vedkommende mister velsignelsen, verdien av denne gaven. Og du som gavens giver, opplever deg avvist.

Disiplene har ”**kjent i sannhet**” at Jesus er utgått fra Gud. Enten er Jesus Guds Sønn, verdens Frelser og vi som tar imot Ham vil sette spor, som trendsettere. Eller så er vi de tåpeligste menneskene på hele jorda, skikkelige tapere. Og hvordan vet vi forskjellen? Taper eller trendsettere...

Hvordan vet vi om Bibelen er Guds ord?

Hvordan vet vi om Jesus er Guds Sønn? Og lever i dag.

Hvordan vet vi om kristendommen er svaret på de store spørsmåla som ligger i hvert eneste menneske?

Svaret er at vi vet ikke – ikke før vi tar imot Jesus, anerkjenner Ham og aksepterer Ham som Frelser og Herre i våre hjerter. Men da kjenner vi i sannhet at Jesus er utgått fra Gud, at Hans ord er av Gud.

Jeg kan ikke diskutere noen mennesker til tro på Jesus. Jeg kan ikke argumentere dem inn i Guds rike. Det er først når du, av hjerte, tar et steg i retning av Jesus, at du får se mer av Ham. Og går du videre, så tar Han deg dypere. Og du blir tryggere i troen: Dette er av Gud!

Bare Jesus kan gi oss visshet om at Bibelen er Guds ord, at Han er Guds Sønn, at Han lever i dag, at Han er svaret på de store spørsmåla vi bærer på. Møte med Jesus utgjør forskjellen på tvil og tro.

Det tar deg til den tredje saken som skjer når disiplene er lydhøre for de orda Jesus gav dem:

Disiplene har ”**trodd**” at Gud har utsendt Jesus. Apostelen Johannes skriver: ”Tar vi imot menneskers vitnesbyrd, så er Guds vitnesbyrd større. For dette er Guds vitnesbyrd, at han har vitnet om sin Sønn. Den som tror



på Guds Sønn, har vitnesbyrdet i seg selv. Den som ikke tror Gud, har gjort ham til en løgner, fordi han ikke har trodd det vitnesbyrd Gud har vitnet om sin Sønn. Og dette er vitnesbyrdet at Gud har gitt oss evig liv, og dette liv er i hans Sønn. Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet. Dette har jeg skrevet til dere for at dere skal vite at dere har evig liv, dere som tror på Guds Sønns navn.” (1Joh 5:9-13).

Disiplene tok imot hele pakka: De trodde at Gud sendte sin Sønn til verden som et lite barn, født av jomfru Maria. Og at det barnet vokste opp og stod nå foran dem – og ba til sin Far i himmelen. De trodde at mannen som sto foran dem var Kristus, Messias – og at han snakket med Gud selv, på skikkelig. De trodde undervisninga hans, tegna og undergjerningene. De forsøkte ikke å forklare, debattere, argumentere, filosofere – de bare trodde.

-- -- --

Jesus ber til sin Far og disiplene har det privilegiet å være der, se og høre, mens Jesus snakker med sin Far. Og på grunn av Bibelen, har vi anledning til å stille oss i Joh 17 og se og høre det samme som dem.

Jeg håper vi vil reagere som dem. Jesus står her akkurat nå. Han rekker ut sin gave til oss. Vi har anledning til å gjøre som de første disiplene: Ta imot. Kjenne i sannhet. Tro.



Når Jesus ber – for disiplene – om innflytelse.

Prekmentekst: Joh 17:9-12.

Jesus ber til sin Far i himmelen. Og vi står der, sammen med de første disiplene, og ser og hører. La oss bare lytte og tillate Ham å tale mens vi hører på. Og ser på Ham. Vi vil gi Ham anledning til å øve innflytelse på oss. Bli med meg til Joh 17:9-12.

”Jeg ber for dem.”

Jesus er på vår side, Han ber til Gud for oss: ”Derfor kan han også fullkomment frelse dem som kommer til Gud ved ham, da han alltid lever til å gå i forbønn for dem.” (Heb 7:25). Og: ”For Kristus gikk ikke inn i en helligdom som var gjort med hender og bare er et bilde av den sanne helligdom. Han gikk inn i selve himmelen for nå å åpenbares for Guds åsyn for vår skyld.” (Heb 9:24).

Jesus ber ikke bare for disiplene som var, der og da. Jesus ber for disipler som er, her og nå: ”Han gikk inn i selve himmelen for nå å åpenbares for Guds åsyn for vår skyld.” Jesus ber om at vi vil være venner, stå sammen og øve innflytelse på mennesker vi omgås, i verden.

”Jeg ber ikke for verden.”

Vi hørte riktig, selv om vi syns de er vanskelig å se igjen Jesu karakter i denne bønna: ”Jeg ber ikke for verden.”

Jesus sier ikke at han ALDRI vil be for verden og de verdslige. Allerede i slutten av Joh 17 ber Han for verdslige mennesker. Og verden er jo selve grunnen til at Han kom til jorda, og grunnen til at Han gikk veien til trona via tornekrona: ”For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv. For Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham.” (Joh 3:16-17).

Jesus inkluderer ikke verden med dens verdier og tankebygninger, når Han ber for sine disipler, at de får øve innflytelse i verden. Jesus regner bare med himmelen når disiplene skal prege jorda. Jesus vet at verden ikke kan enes med Guds rike, og at verden ikke har noe å bidra med når det gjelder

å bygge Guds rike: ”Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier Herren, herskarenes Gud.” (Sak 4:6).

Det er først når et menneske i verden vender seg bort fra verden, og tar imot Jesus, at det i sannhet kan gjøre felles sak med Jesus og Hans disipler. Men vennskap kan bygges på tvers av religioner, livssyn, filosofi, ideologi og legning.

”Og jeg er ikke lenger i verden, men disse er i verden, og jeg kommer til deg.”

Jesus tjeneste på jorda – i kjøtt og blod – nærmer seg sitt slutt punkt. I løpet av de neste timene og dagene vil Jesus avslutte sin tjeneste idet Han fullfører den gjerning Gud gav Ham å gjøre: Å bygge en åpen vei fra oss til Gud, gjennom døden på korset til evig liv.

Jesus sier: ”Jeg kommer til deg.” Han legger altså verden bak seg. Men disiplene ville fremdeles være i verden! Deres time var ennå ikke kommet. Du har sikker hørt uttrykket: ”I verden, men ikke av verden”?

Hør: Vi skal ikke fjerne oss fra verden og verdslige mennesker. Vi er ikke kalt til å være ”kaninhull-kristne”... Menigheten er vårt hjem. Vi styrer det selv, men det skal ikke være et lukket hjem for verdslige mennesker. Tvert om! Vi er ikke av verden, dens verdier og tankebygninger skal ikke få øve innflytelse på våre liv. Men vi skal fremdeles være i verden og ikke skjermte våre liv for alle andre enn dem som tenker som oss, snakker som oss, synger som oss, feirer som oss og ferierer som oss.

Jesus regner med at Hans disipler skal leve i verden en gitt tid etter at Han har gått til Faderen. Og at verden er det sted der de skal øve himmelsk innflytelse. Han regner med at vi vil omgås verdslige mennesker, ja, at vi bygger vennskap med dem. Likesom Jesus.

Det er selvsagt: Det er ved å leve i verden at vi viser verden at vi ikke er av verden, men Gud. Hvordan kan verden vite hvem Gud er, om ikke Hans sendebud bringer budskapet til dem, at de får stille stå å se, og høre, mens vi lever med Faderen, snakker med Faderen og bygger våre liv etter Faderens verdier og retningslinjer.



”Hellige Far! Bevar dem i ditt navn.”

Jesus er ikke naiv. Han kjenner verdens styrke og evne til å bedra! Han vet det er tider der disippelen fristes til å tro at han øver innflytelse ”i verden”, men faktisk talt preges ”av verden”. Så Jesus ber Faderen bevare dem.

Vi har et kall til å være termostater, ikke termometer. Termostaten bestemmer temperaturen i rommet. Termometeret preges av temperaturen i rommet. Dette er vanskelig! Det er godt i Guds øyne at verdslige mennesker ser disipler. Det er tragisk for Guds rike når verden styrer disiplene.

Hvor mange ben har en hund? Fire. Hvor mange mange forskjellige retninger kan de fire beina gå? De kan bare gå i én retning. Når en disippel med to bein forsøker å gå i to ulike retninger – Jesus og verden – ender det i fallet.

Jesus ber fremdeles: ”Hellige Far! Bevar dem i ditt navn.” For at vi kan leve i verden og øve himmelsk innflytelse på verden og ikke bli influert av den, men utgjøre en evig forskjell i verdslige menneskers liv idet vi viser dem hvem Gud er.

”For at de kan være ett, likesom vi er ett.”

Jesus avslører sin visjon og deler sin hjertesak: *Enhet*. Vi ser det i dette at enhet spiller en stor rolle i resten av samtalen med Faderen. Vi skal se mer på det siden. Men la oss nå bare stå litt innfor for den sannhet at *enhet betyr samlet styrke, gjennomslagskraft og seier*.

Gud vil fellesskap. Han tar ikke ut separasjon eller skilsmisse for sin familie. Men vi opplever at vi ikke kommer overens godt nok til å stå sammen i lovsang og være innfor Gud, vår Far, i samme gudstjeneste.

Splittelse er en pil fra fienden som rammer sentralt, i Jesu hjerte. Så Jesus ber for at vi kan være ett, likesom Han og Faderen er ett. At vi vil ta imot hverandre og gjøre felles sak i en og samme Ånd. At vi kan elske hverandre. Men vi klarer faktisk å bli bitre på hverandre, bryte blikkontakten og fysisk flytte oss ut av fellesskapet på grunn av formvalg!

Gir det ære til Gud? Han som elsker mangfold! La oss ta i mot hverandre, og gi hverandre handlingsrom. Enkelte ganger må vi bryte med verdslige



mennesker som forsøker å bygge inn verdens verdier i Guds hus. Men oftest handler det om å våge forskjelligheten og begynne å elske den: Fordi vi sammen, i mangfoldet, når så mange flere enn om alle skal ære, være, vokse, virke og vinne som meg.

Selv om Guds Sønn ba Gud Faderen om enhet, finnes splittelse blant Guds folk. På hvert sted der det er to mennesker, blir det uenighet. Det er ingen trussel mot enheten! Men holdningen vi bærer inn i uenigheten kan være som dynamitt på enheten og sprengte fellesskapet. På den andre siden, kan kjærligheten vi møter meningsmotstandere med overbevise verden om at Gud bor iblant oss, at Han er til stede i sin Menighet.

-- -- --

Jesus ber for sine disipler den kvelden Han ble arrestert. Han ber fremdeles. Han ber om at vi kan være i verden og øve innflytelse på verden, for Jesus. Og Jesus viser sin visjon, sin dype lengsel: At vi må være ett, likesom Han og Faderen er ett. Siden Jesus ber slik for oss, så er det sikker bra om vi følger Han som vårt forbilde, og ber bønner for oss selv og våre fellesskap.

Når Jesus ber – for disiplene – om bevarelse.

Prekmentekst: Joh 17:9-17.

”Jeg ber for dem. Jeg ber ikke for verden.”

Jesus kom til verden, levde i verden, døde for verden – det gjenspeiler hans bunnløse kjærlighet til verden (Joh 3:16). Men likevel, nå bærer han en særlig byrde for sine disipler i verden: Jesus –som har all makt i himmel og på jord – ber for sine disipler. Han bærer en byrde av bønn for oss. Og vi trenger det! Jesus forklarer hvorfor: ”Jeg er herliggjort i dem. Og jeg er ikke lenger i verden, men disse er i verden...” (Joh 17:10-11).

Vi er Jesu legeme på jorda. Han beveger seg, tjener mennesker og taler til dem gjennom sitt legeme på jorda, menigheten, disiplene, du og jeg. Det er vi som skal formidle hans hjerte for menneskene i verden – via vår forbønn, forvaltning, forbilde, forkynnelse. Derfor bruker djevelen tid og krefter på å felle oss. Vi er på en særlig måte utsatt for den ondes fristelser.

”Jeg ber ikke om at du skal ta dem ut av verden, men at du skal bevare dem fra det onde.”

Vi lever i en verden som ligger i det onde, ifølge apostelen Johannes (1Joh 5:19). Vi kjenner alle dødskreftene, at de preger oss og tidvis presser oss. Vi fristes. Men vi er ikke alltid oppmerksom på hvem vi er, i oss selv, og hvilken oppgave vi har i verden, som Jesu disipler. Vi ser ikke alltid like klart ondskapens rekkevidde eller styrke. Så følger vi fristelsen til fall og bruker det onde til kortvarig nytelse. Eller vi forsøker – foran, under og etter fallet – fortvilt å begrense det onde ved selvforsvar og vår egen forstand.

Jesus kjenner ondskapens rekkevidde og styrke (jf Jes 52:13-53:12):

- | | |
|--|-----------------------------|
| ▪ Ble så ille tilredt at han så ikke ut som et menneske. | ▪ Plaget. |
| ▪ Foraktet av mennesker. | ▪ Slått. |
| ▪ Forlatt av Gud, sin Far. | ▪ Gjort elendig. |
| ▪ En smertenes mann, vel kjent med sykdom. | ▪ Såret. |
| ▪ Var som en som folk skjuler sitt åsyn for, foraktet, vi aktet ham for intet. | ▪ Knust. |
| ▪ Tok på seg våre sykdommer. | ▪ Straffet. |
| ▪ Bar våre piner. | ▪ Rammet av vår skyld. |
| | ▪ Mishandlet. |
| | ▪ Utryddet. |
| | ▪ Regnet blant overtredere. |
| | ▪ Bar manges synd. |



Jesus smakte døden. Han kjente ondskapens rekkevidde og styrken i djevelens sterkeste våpen. Det var det som gjorde kampen mot det onde så alvorlig og nødvendig: ”Jeg ber for dem.”

Når vi glemmer at det onde er ondt, går vi i møte med fristelsen i den tro at vi kan klare den med vår forstand og selvforsvar. Jesus kjenner Satans karakter og beskriver ham som ”Tyven” – og avslører ”tyvens” timeplan: ”Tyven kommer bare for å stjele og myrde og ødelegge.” (Joh 10:10a).

Bak det onde står Den onde. Bak enhver fristelse står Fristeren. Men mellom Fristeren og den han vil friste – for å føre til fall – går det en inn med sin forbønn. Og Jesu forbønnsstjeneste varer like lenge som hans ”prestedømme” varer. Det varer ved, for ”han har et prestedømme som ikke kan forandres, fordi han blir ved til evig tid. Derfor kan han også fullkomment frelse dem som kommer til Gud ved ham.” (Heb 7:24-25a). Og legg merke til begrunnelsen: ”da han alltid lever til å gå i forbønn for dem.” (Heb 7:25b).

Føler du deg forført av Fristeren? Overveldet av den ondes angrep? Fortvil ikke over fristelsen, ei heller over fallets fakta, men fortsett til Faderes fang ”ved ham”. Hva betyr det? Finner du inn til Forbederen med fristelsen, fallet og fortvilelsen, så er det ingen fare for din frelse! For da skal Han sørge for din frelse. Og den skal ikke være ”stykkevis og delt”. Han vil ”fullkomment” – altså ”fullt” og ”helt” – ”frelse dem som kommer til Gud ved ham”.

Slik befrir han oss fra det onde. Og det fungerer! Men hvordan bevarer han oss og bruker han oss til det gode? Han ber det fram: **”Hellige dem i sannheten! Ditt ord er sannhet. Likesom du har utsendt meg til verden, har også jeg utsendt dem til verden. Og jeg helliger meg for dem, for at også de skal være helliget i sannhet.”** (Joh 17:17-19).

I Bibelen betyr ”hellige” å skille noe ut fra vanlig bruk og innvie det til tjeneste for Gud. ”Verden”, kan bety vårt livsrom, men også det i vårt indre liv som står Gud imot. ”Verden ligger i det vonde”, sier apostelen Johannes (1Joh 5:19 jf 2:15-17). ”Verden” er m.a.o. det som ikke begynner ved Guds hjerte eller samstemmer med Guds vilje.



Jesus ber om at vi må bli utskilt fra "verden" og satt til side for Gud vår Far, Guds hjerte, Guds vilje, Guds kraft til å gå Guds vei med Guds fred ikledd Guds rustning. Jesus ber oss fram til det gode, til det Gud vil, slik Gud vil, der Gud vil, når Gud vil, så lenge Gud vil. Han sier: "Hellige dem i sannheten! Ditt ord er sannhet." Det er som om Jesus ber: "Far, skill dem ut fra verdens måte å tenke på om deg og din frelse og det liv du har for dem. Far, før dem inn – innvie dem – i ditt ord på en slik måte at de av hjerte vil tro det og tilby det til mennesker i verden som er verdifulle for deg, Far, men fortaapt uten min frelse."

Hvem får taletid inn i ditt liv? Hvem for male bilder av Gud for ditt indre øye – av deg og dine muligheter, av dine medmennesker, av verden og virkeligheten vi beveger oss i? Hvem gir du taletid? Vil de deg godt? Gir de deg Gud og hans verdier: Ære. Være. Vokse. Virke. Vinne.

Jesus ber: "Far, jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er, for at de skal se min herlighet, som du har gitt meg, fordi du elsket meg før verdens grunnvoll ble lagt... Og jeg har kunngjort ditt navn for dem, og skal fortsatt kunngjøre det, for at den kjærlighet som du elsket meg med, skal være i dem, og jeg i dem." (Joh 17:24.26).

Du kan ikke tenke Guds tanker uten å tanke Guds ord! For mange som sier de tror, lever av pastorens preken eller de synser seg igjennom disippellivet: Hva ville Jesus gjort? WWJD blir en forbannelse for deg om det ikke tar deg til Guds ord: Åndens sverd er Guds ord (Ef 6:17).

Døra ut av verdens verdier og inn til det Gud har for deg, heter Golgata. Jesus **"helliger" seg for deg** (Joh 17:19a). Altså, han innvier seg for deg, ofrer seg for deg, gir sitt liv for deg. Jesus lider for deg fordi han er lidenskapelig opptatt av å vinne deg for det Gud har for deg. Han gir seg selv for deg **"for at" du skal få være "helliget i sannhet"** (Joh 17:19b). Han ber for deg, bærer korset og dør for deg for å vinne seg retten til å innby deg til å være der Han er og la Ham bruke ditt liv. Ta imot innbydelsen og kjenn at du sammen med Jesus kan stå imot det onde, utfordre Fristeren som står bak fristelsen og utgjøre en evig forskjell for andre evighetsvandrere som pr dags dato ikke har annet å møte det onde med enn sin egen forstand og selvforsvar. Det er fordømt unødvendig. Det er fortvilt håpløst. Det fører en forvirret gjennom tiden til evig fortapelse.



”Derfor, om noen er i Kristus, da er han en ny skapning, det gamle er forbi, se, alt er blitt nytt. Men alt dette er av Gud, han som forlikte oss med seg selv ved Kristus og gav oss forlikelsens tjeneste. Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser og la ned i oss ordet om forlikelsen. Så er vi da sendebud i Kristi sted, som om Gud selv formaner ved oss. Vi ber i Kristi sted: La dere forlike med Gud! Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud.” (2Kor 5:17-21).

Kan vi klare det? Jesus ber for oss. Og Jesus sier: ”Jeg ber ikke bare for disse, men også for dem som ved deres ord kommer til tro på meg.” (Joh 17:20).

Når Jesus ber – for disiplene – om karakter.

Prekentekest: Joh 17:13-19.

Jesus ber. Jesus ber til sin Far. Jesus ber enkelt og ekte. Jesus ber for oss. Og i Joh 17:13-19 ber Jesus for oss samtidig som Han beskriver tre trekk ved seg selv. Jesus vil at vi skal få leve i Hans lignelse – som enkeltmennesker og som samlet menighet – i glede, hellighet og evangelisering. Det første høres kjekt ut; glede. De to siste gir oss gjerne åndelig krampe!

Glede

Jesus vet at Han er på vei til sin Far i himmelen. Det høres ut som god grunn til glede? Men Jesus vet også at Han, på hjemveien, vil bli forrådt, fornektet og forlatt av sine venner, forbannet av folket, forhørt under falske anklager, slaktet av soldatene og forlatt av Gud, sin Far, før Han møter døden, den siste fienden.

Jesus er oppmerksom på hva det vil bli vondt. Og at det blir vanskelig for hans disipler – både det de ser verden gjøre med Ham, og hva verden vil gjøre med dem som følger Ham. Så Jesus ber om glede. Ikke en liten bit lykke innerst i sjelen, men ”at de skal ha min glede fullkommen i seg” (Joh 17:13). Og denne gleden er fullkommen. For den er av Gud. Den kommer ikke innenfra oss selv, men den kommer til oss utenfra. Ja, ovenfra. I Ef 1 sier apostelen Paulus hva denne gleden bærer med seg inn i vårt liv. Og i Ef 2-6 hvordan vi kan spre den: Bekjenn det. Be om å se mer av det. Beveg deg etter det. Bli i det.

Vi har en gruve av rikdom og glede i Gud! Vi trenger ikke å gjengjelde ondt med ondt. Vi kan overraske andre mennesker med umotivert godhet, blind kjærlighet (motsatt av ”blind vold”...). Spre den gleden du har i Gud (jf Joh 4:13-14). Det gjorde Jesus, ikke først når han kom hjem til himmelen, men på hjemveien! Men midt i kaoskreftenes sone, midt i kampen, midt i lidelsen. Og det smittet! Han rev en forbryter ut av evig fortapelse mens han hang hamret fast til korset, like før han selv overgav sin ånd i Faderens hender og gikk til møtes med døden, den siste fienden. Det skal vi også få være med på. Så la oss gi beskjed til ansikta våres! Det du sier om Guds kjærlighet, er sikkert sant. Men si det med et sant smil!



Apg 2:42 er god, men defensiv: Bibel + Bønn + Brødsbrytelse + Brorskap = Bevarelse.

Ef 1-6 er mer offensiv: Bekjenn din stilling i Jesus Kristus (Ef 1-2), Be om å få se mer av det (Ef 3), Beveg deg etter Jesu forbilde (Ef 4-6a), Bli i det du har i Jesus (Ef 6b).

Hellighet

I Joh 17:17 ber Jesus: "Hellige dem i sannheten!" Han ber for sine disipler. Jesus ber ikke om at de må bli frelst, men at de må bli "innviet", "satt til side" for Gud alene og Han agenda.

Det er ikke noe vi kan gjøre av oss selv. Det er noe Gud gjør med oss, når vi er med Jesus. Han sier: "Og jeg helliger meg for dem, for at også de skal være helliget i sannhet." (Joh 17:19). Det er ingen andre i Bibelen som sier noe lignende. Det er heller ingen andre som KAN si det: Bare med Jesus kan vi komme på spore av Gud og Hans plan. Bare med Jesus kan vi følge sporet og fullføre Guds planer - hellig, innviet, satt til side.

Vi kan ikke gjøre oss selv "hellige". Det har da heller ingen bedt oss om å gjøre. Jesus ber Gud gjøre noe med oss, når vi er der Han er: "Hellige dem i sannheten! Ditt ord er sannhet." Det er bare over en åpen Bibel at vi ser og settes inn i Sannheten – og Jesus, vår Frelser, blir i sannhet Herre i våre hjerter når vi lever det vi leser.

Du kan tenke Guds tanker. Du kan følge Guds veier. Men da må du tanke Guds tanker og søke Guds veier (Rom 12:1-2). Ditt Bibelliv sier sannheten om ditt kristenliv... Jeg snakker ikke om de bibelorda du leser (kunnskap), men de bibelorda du lever (kjennskap/ visdom). Å fly rundt som kristen over en lukket Bibel, har ikke åndelig oppdrift i seg. Det er et åndelig kamikaze-prosjekt: Du styrter. Du kræsjer. Du dør!

Det er tydelig at Jesus tenker at kristenlivet gjelder våre liv i verden, på veien hjem. Ikke først i himmelen. Jesus fikk bønnesvar og vi fikk pinsedag: Den Hellige Ånd ble sendt av Faderen, fra himmelen, etter Jesu forbønn. Alle disiplene fikk Ånden over seg: Guds kraft til å gå Guds vei og gi Guds ord og gjøre Guds gjerninger på Guds måte.



Disiplene ble satt i stand og satt på Guds sak: Jesus i sentrum av hver celle og hver sone: ”Jerusalem og hele Judea og Samaria og like til jordens ende (Apg 1:8).

Dette er viktig. Vi blir ikke satt i stand for å plassere oss trygt på tilskuerbenken og mase av oss sterke meninger om hvor dumt de spiller de disiplene som faktisk spiller. Jesus vil ha oss til å leve som Ham midt i kaoskreftenes sone, midt i kampen, midt i lidelsen. Og vinne meter for meter, menneske for menneske for Jesus. Dette er Jesus forbønn for de første disiplene. Og det er Jesu forbønn for oss som sier vi tror. Og hør: Dersom vi følger Ham, gjør Han oss til menneskefiskere (Mark 1:17).

Evangelisering

Gud sendte Jesus til verden. Jesus sender disiplene til verden. Han sier: ”Likesom du har utsendt meg til verden, har også jeg utsendt dem til verden.” (Joh 17:18).

I Joh 20:19-20 lærer vi at det er tre åndelige forutsetninger for å fiske mennesker:

- Forholdet til Gud må være i orden (jf Kol 1:20).
- Fullmakt fra Jesus (jf 2Kor 5:17-21).
- Utrustet av og med Den Hellige Ånd.

I Luk 11:9-10 lærer vi at det er tre løgner som må avsløres, som binder oss til tilskuerbenkene i slaget om menneskets sjel:

- Treig til å tro (Luk 11:9-10).
- Vrengt Gudsilde (Luk 11:11-12).
- Galt åndelig selvbilde (Luk 11:13).

-- -- --

Vi har lyttet til når Jesus ber for oss, om karakter, samtidig som han beskriver tre trekk ved seg selv: Glede, hellighet, evangelisering. Derfor er det alvorlig når vi ikke kjenner igjen disse kvalitetene i våre liv og menigheter. Vi er heller jevnt triste – eller sinte – og det kristne livet virker rett og slett drepande kjedelig. Visste du at mange kristne menn nærmest blir åndelig kastret av denne kjedsomheten... Vi ligger under for synden, mens Jesus sier at vi er satt til å stå satan imot. Og se han flykte fra oss.



Går vi med Jesus, egentlig? Anerkjenner vi Hans herredømme? Gir vi Ham handlingsrom i våre liv? Eller stikker vi innom ved anledning eller når vi kjenner behov for det... Han invitere oss i alle fall til et annerledes liv, i glede, hellighet og evangelisering.

Tenk på den ene av dine venner eller din beste fiende, en av disse som ikke eier gleden i Gud. De er dyrebare for Gud. De er fortaapt uten Jesus. Du kan utgjøre en forskjell ved å bringe inn glede, hellighet og evangeliet langs deres livsvei. Da kan det skje at de vender om og slår følge med deg hjemover. Jesus regner med det: ”Jeg ber ikke bare for disse, men også for dem som ved deres ord kommer til tro på meg.” (Joh 17:20).

Jesus deler sin menighetsplan med oss, mot slutten av Joh 17, der han ber om ”at de alle må være ett, likesom du, Far, i meg, og jeg i deg – at også de må være ett i oss, for at verden skal tro at du har utsendt meg.” (Joh 17:21). La oss nå bare stå litt innfor for den sannhet at *enhet betyr samlet styrke, gjennomslagskraft og seier*. Det handler om at *vi står sammen om gleden i Gud og lar den komme dyrebare mennesker til gode idet vi beveger oss utover i Den Hellige Ånds kraft, med evangeliet, for å få flere med hjemover, oppover til himmelen.*

Når Jesus ber – for disiplene – om fruktbarhet.

Prekentekest: Joh 17:20-23.

Jesus står ikke langt fra lidelsen. Han vet den kommer. Så når han ber i Joh 17, er det ikke en lek med ord eller en opphoping av ord, gjentakelse av innlærte bønneregler eller noe slikt. Det er fra hjerte til hjerte. Han vet at dette er en avgjørende time for Ham og Faderen, og at hans bønn spiller en rolle. Det er tydelig at bønnene betyr mye for Jesus. Vi ser liksom rett inn i hans hjerte, vi som står sammen med disiplene og ser, og lytter, mens Jesus ber til sin Far i himmelen.

I Joh 17:20-23 deler Jesus sin menighetsplan med oss: ”Hver eneste vinner en neste”. Det ligger en visjon fra vår Far i himmelen bak dette, om fruktbarhet!

”Jeg ber ikke bare for disse, men også for dem som ved deres ord kommer til tro på meg.”

Vi forstår at Jesus ber for alle dem som kommer til å tro på Ham, gjennom vår tjeneste. Han ber for mennesker som kommer til å bli født på ny, som Guds barn, fordi Guds folk er fruktbare. Det bønnesvaret kommer allerede i Apg. Faderen har virkelig gjort sitt folk fruktbare. Velsignelsen er virksom fra og med pinse og vi ser hvordan profetien ifra Jes 54 etableres som en udiskutabel realitet på jorda: Faderen har fakta fått en stor familie. Og Han vil ha en større familie!

Vi ser forbildet i Jesu forbønn. Likesom han ba for mennesker som den gangen ikke var frelst, men som en gang ble frelst, så skal også vi be for dem som i dag ikke er frelst, at de en dag blir frelst.

Før visjonen får føtter å stå på – ”Hver eneste vinner en neste” – går forbønnen opp til Faderen: ”Hver eneste ber for en neste”.

Du ser dem for ditt indre ansikt... Du vet med sikkerhet at de i dag går mot evig fortapelse. Og du kan utgjøre en evig forskjell i deres liv. Begynn å be for dem! Da utsetter du dem for Guds Ånd, Livets Ånd. Det etableres et tilsig av himmelkrefter inn over deres liv. Når du så bøyer deg selv for å betjene dem, vil du oppdage at Jesus er der allerede. Og at Han har vært der siden en eller annen begynte å be...



”At de alle må være ett, likesom du, Far, i meg, og jeg i deg – at også de må være ett i oss, for at verden skal tro at du har utsendt meg.”

Enhet betyr samlet styrke, gjennomslagskraft og seier. Både i vers 11 og 22 ba Jesus at disiplene må være ett, likesom Faderen og Sønnen er ett. I vers 23 ber Jesus ”at de skal være fullkommet til ett, for at verden kan kjenne at du har utsendt meg og elsket dem, likesom du har elsket meg.”

Vi er kalt til å elske Herren vår Gud av hele vårt hjerte og av hele vår sjel og av all vår forstand. Og vi skal elske vår neste som oss selv (Matt 22: 34-40). Vi vet at Gud vil ”at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse.” (1Tim 2:4). Vi ser at Jesus vil at vi skal være ”fullkommet til ett”, slik at verden kan kjenne at Faderen har sendt dem Sønnen og at Han elsker dem, likesom Han elsker Sønnen.

Enhet betyr samlet styrke, gjennomslagskraft og seier! Men også dette at Menigheten blir det Menigheten er ment å være: En familie som favner hver den som tror og bekjenner Jesus Kristus, Guds Sønn, verdens Frelser.

Jesus ba om det. Vi kan be om det. Det er et stort stykke arbeid:

1. Å be for mennesker som ikke er frelst.
2. Å betjene dem slik at de finner Jesus og anerkjenner Ham som sin Herre og Frelser.
3. Å bidra til at de finner sinn plass i Menigheten.
4. Å bygge Menigheten, ved Guds Ånd, som én familie samlet om Gud, vår Far og Jesus, vår Frelser.

Det er umulig for oss. Det er mulig for Gud. Og Jesus forklarer oss hvordan: ”Og den herlighet som du har gitt meg, har jeg gitt dem, for at de skal være ett, likesom vi er ett” (Joh 17:22). Det er bare gjennom Guds herlighet at vi kan gjøre noe som helst for Gud.

Vi kan IKKE nå de unådde av oss selv. Vi kan IKKE nå enhet gjennom demokratiske fattede vedtak, flertallbestemmelse eller partipisk. Men med Guds herlighet! Det betyr at Gud selv lærer oss og viser oss den veien vi skal vandre. At Gud selv lar sitt øye hvile på oss og gi oss råd (Sal 32:8).

Veien inn i Guds herlighet heter Sal 32:1-5. Jesus har gitt oss den herligheten som Faderen har gitt Ham. Det betyr at Sal 32:8 er etablert



virkelighet. Vi KAN nå de unådde: Når ”hver eneste ber for en neste” vil ”hver eneste vinne en neste”. Det er Faderens visjon, og Han har gjort oss fruktbar til å vinne Ham en større familie. Vi KAN nå enhet – samlet styrke, gjennomslagskraft og seier! Ja, Menigheten KAN bli det Menigheten er ment å være: En familie som favner hver den som tror og bekjenner Jesus Kristus, Guds Sønn, verdens Frelser – på en slik måte at verden kan kjenne at Faderen har utsendt Jesus og elsker ethvert menneske, likesom Han har elsket sin Sønn, Jesus.

-- -- --

Hver eneste vinner en neste

Faderens visjon og Jesu menighetsplan er åpenbart for oss. Den kommer ikke av seg selv. Vi kan ikke sette oss på tilskuerbenken og vente på at Den Hellige Ånd skal bygge menigheten uten materiale, uten mennesker som deg og meg. Vi ser det skjer noe der hver eneste ber for en neste.

Hver eneste ber for en neste

Ved bønn etableres et tilsig av himmelske krefter inn over menigheten og menneskene i den. Med Guds herlighet kan vi, vil vi, nå nye mennesker for Herligheten, Himmelen.

Hver eneste elsker sin neste

Jesu menighetsplan går lenger, Faderens visjon er den forente familien. Det betyr enhet! Det betyr mye for Jesus. Han ber mye for det like før Han forrådes, forlates, fornektes, fengsles, forbannes og til slutt forlates av Guds, sin egen Far.

Og Jesus vil få bøttesvar. Ikke pga oss eller vårt bidrag. Men fordi Han har gitt oss sin herlighet. Den Hellige Ånd åpenbarer Veien for oss. Den Hellige Ånd arbeider i oss, driver oss i Guds retning. Den Hellige Ånd strekker seg ut mot nye mennesker gjennom oss. Den Hellige Ånd samler oss alle omkring Jesus. Det finnes en samlet styrke, som med gjennomslagskraft vinner seier. Ja, går fra seier til seier. Fra Herlighet til Herlighet. Du finner den ved korsets fot, hos Jesus. Og der får du også, glimtvis, se hva menigheten er kalt til å være.



Når Jesus skriver sitt testamente...

Prekentekest: Joh 17:24-26.

Mennesker skriver sitt testamente for at de kan gi til kjenne sin siste vilje for sin familie og verdier. Hvor skal barna bo? Hvordan skal verdier fordeles? Hvem skal forvalte hva?

Vi står i siste del av Jesu Yppersteprestelige bønn, i Joh 17:24-26. Vi har stått i den unike posisjon at vi har fått se og lytte til når Jesus ber til sin Far i himmelen. Og her, ved siste del av bønningen, får vi høre Jesu ”skrive” sitt testamente.

“Far, jeg vil...”

Jesus vet han skal avslutte sin tjeneste og forlate sine disipler for å fare til sin Far i himmelen. Han vet hva arv er. Han etterlot seg ikke mye av det verden vurderer som verdifullt. Jesus sa: ”Revene har huler, og himmelens fugler har reder, men Menneskesønnen har ikke det han kan helle sitt hode til.” (Matt 8:20). Jesus samlet ikke på det samme som verden vurderte som viktig. Men Jesus har likevel en formidabel arv for sine, han har høye tanker for dem og Han “skriver” dem i sitt testamente: “Jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er.”

Jesus vet han skal til himmelen. Han sier altså: ”Far, jeg vil at de du har gitt meg, skal være hos meg i himmelen!” Det er sterkt! Mens Jesus står overfor sin egen død, er han fullt fokusert på sine etterfølgere, at de ville fortsette å følge Ham – og nå hjem. Jesus ønsker at vi skal være der Han er. Han ønsker det så dypt i sitt hjerte at han i bunn og grunn gjør det til summen av sitt testamente.

Jesus visste at disiplene stod der sammen med Ham, at de så og lyttet mens Han snakket med sin Far i himmelen. Jesus lot dem lese testamentet før Han la ned sitt liv for dem.

Kan det være et forbilde i dette? At Jesus vil at vi skal gjøre det same? Sannsynligvis har mange av oss allerede snakket med Faderen om evigheten, ordnet vårt åndelige testamente liksom. Men har vi gjort det kjent for våre nærmeste? Har vi latt dem høre, fra vår munn: ”Far, jeg vil at de du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er, med deg i himmelen!”



Mulig mange i våre familier vet at vi er på vei hjemover, til Himmelen. Jeg håper det! Men kanskje vi skal gjøre likesom Jesus, nemlig å samle våre nærmeste og si noe slikt som dette: ”Jeg vil at du skal vite at jeg har allerede ordnet mitt testamente. Når mitt liv på jorda tar slutt, tar jeg bolig i himmelen. Jeg er glad i deg og unner deg alt godt! Men mer enn penger, eiendom eller andre eiendeler, så er det mitt dypeste ønske for deg at du får bli med meg til Himmelen.”

Jesus lot sin åndelige familie vite at han ville ha dem sammen med seg i Himmelen. Vi kan gjøre det samme overfor dem vi er glad i.

”Far, jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er, for at de skal se min herlighet...”

Disiplene visste at Jesus var annerledes, av Gud. De forsto at han var ”spesiell”, men det fikk aldri se Ham i sin fulle herlighet. Det nærmeste, i Det nye testamente, var vel når Peter, Jakob og Johannes fikk se Ham ”forklaret” ved en anledning, på et fjell hvor Han møtte Moses og Elias og samtalte om lidelsen og døden som lå foran Ham (Matt 17:1-9).

Det nærmeste noen kom Herrens herlighet i Det gamle testamente, var Moses som ba om å få se Gud. Gud sa at intet menneske kan se Gud og leve (2M 33). Men Gud gjemte Moses i en sprekk i klippen og dekket ham med sin hånd til han var gått forbi – og han lot Moses se sin herlighet, bakfra.

Jeg tenker at det som vil sprengte alle våre tanker om Herren, er den dagen, i himmelen, da Jesu bønn møter bønnesvaret og vi får se Herrens herlighet, ansikt til ansikt. Det vil forandre oss, ifølge Bibelen, fra herlighet til herlighet.

Vi får erfare noe av det, allerede her på jorda, når vi fester vårt blikk på Bibelens bilde av Jesus. Da formes vi, ved Den Hellige Ånd, til et liv i Hans lignelse (Rom 8:29, Kol 3:1-5). Vi får aldri fullkomment gjenspeile Jesu bilde her i verden. Men vi kan, ved Ordet og Ånden, gi verden lys godt nok til å se at de ikke er på hjemveien. Og lys godt nok til å finne veien som går hjemover.

”Og jeg har kunngjort ditt navn for dem, og skal fortsatt kunngjøre det, for at den kjærlighet som du elsket meg med, skal være i dem, og jeg i dem.”

Jesus har latt sine disipler bli kjent med Gud, Faderen. Og Jesus vil fortsatt gjøre det. Også i dag. Ved Ordet og Ånden.

Jesus har et klart mål med å gjøre oss kjent med Gud, Faderen. Han vil at den kjærligheten som Faderen elsket Jesus med, skal være i dem! Det er den kjærligheten som kjennetegner den som går med Jesus hjemover. Og det går dypere: Jesus skal være i oss.

Jeg har ikke tankebygninger som kan romme dette: Jesus er gått foran meg, til Himmelen. Jesus vil at jeg skal være der Han er. Jesus ber Faderen sende Den Hellige Ånd for å bo i meg og føre meg hjemover mens Han former mitt liv til et liv i Jesu lignelse. Så langt følger jeg med, tenker jeg, men så sprenges rammene: Jesus selv skal være i meg! Jesus har gitt meg kjennskap til Faderen, og vil fortsatt gjøre det – fra himmelen der oppe og fra hjerte mitt, her inne.

Jeg forstår det ikke, men det ligner på noe profeten Jesaja fikk forteller, om Guds dobbelte adresse: ”For så sier Den Høye, Den Opphøyede, han som troner for evig, han som bærer navnet Hellig: I det høye og hellige bor jeg, og hos den som er sønderknust og nedbøyd i ånden, for å gjenopplive de nedbøydets ånd og gjøre de sønderknustes hjerter levende.” (Jes 57:15).

Når Jesus lar oss oppdage Guds ord, som Guds ord, må vi velge: Opprør eller omvendelse. Når vi omvender oss – erkjenner og ber og bekjenner – så tar Jesus bolig i våre hjerter, ved sin Ånd. Så er vi ikke lenger et menneske, men ”Guds menneske” (2Tim 3:16-17). Vi bærer Guds Sønn i våre hjerter. Jesus er der vi er. Og Han er der slik Han er. Han vil gjøre våre hjerter og våre liv til et tempel, en gudstjeneste som retter andre menneskers oppmerksomhet til Gud, vår Far i himmelen (Rom 12:1-2).

-- -- --

Vi har studert Herrens bønn i Joh 17, der Jesus ber til sin Far i himmelen. Vi har stått sammen med hans disipler, og lyttet. Vi har fått se dypt inn i Jesu hjerte, lengsler og drømmer, visjon og verdier. Vi har lært viktige lekser. Vi er ikke lenger de samme. Enten er vi gått lenger i opprøret. Eller



vi tenker større og lever nærmere. Det er en ting jeg, kanskje mer enn noe annet, håper at vi bærer med oss fra bønnemøte med Jesus i Joh 17:

Det er tid for bønn!

At Menigheten blir det den er tenkt å være.

At familien vår samles i himmelen.

At ufrelste mennesker som vi omgås kan få omvende seg og bli med oss på hjemveien.

At vi får ha det samme forholdet til Faderen, som Jesus har. Og det kommer av bønn, av at vi snakker med Faderen og at vi snakker sant om oss selv.

